

Εθνολαϊκισμός

Γ Ν Ω Μ Η

ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ

Ο υφυπουργός Επικρατείας και κορυφαίο στέλεχος των ΑΝΕΛ Τέρενς Κουίκ εξέφρασε την κάθετη αντίθεσή του στη διαφαινόμενη απελευθέρωση του μέλους της 17Ν Σάββα Ξηρού, που σχεδιάζει ο υπουργός Δικαιοσύνης, Ν. Παρασκευόπουλος. Μεταξύ των άλλων, ο κ. Κουίκ μνημόνευσε τη δολοφονία του Παύλου Μπακογιάνη και χαρακτήρισε τα μέλη της 17Ν «καθάρματα που δολοφονούν ανθρώπους».

Ορίστε, λοιπόν, μία, μικρή έστω, ρωγμή σε αυτή την αγαστή, έως τώρα, συνεργασία ριζοσπαστικής αριστεράς και λαϊκής δεξιάς. Στο μεταξύ, είχε προηγηθεί και η έντονη δυσφορία βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στα νταούλια και τα κλαρίνα που αναμένεται να στηθούν αμέσως μετά την (ενισχυμένη με διελεύσεις μαχητικών) παρέλαση της 25ης Μαρτίου από τον κ. Καμμένο (αλλά και την κ. Δούρου).

Είναι όντως εντυπωσιακή η αρμονική τους συνύπαρξη (έως τώρα): από την ταχύτητα με την οποία έκλεισε η συμφωνία κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τις πρώτες ώρες μετά τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου μέχρι τα σφιχταγκαλιάσματα μεταξύ τους στον κήπο του Προεδρικού Μεγάρου, την ημέρα της ορκωμοσίας της κυβέρνησης, ή τις επίσης τρυφερές αγκαλιές και τα εγκάρδια γέλια στους διαδρόμους της Βουλής, αμέσως μετά την ψήφο εμπιστοσύνης στη νέα κυβέρνηση, έως φυσικά περισσότερο ουσιαστικά πολιτικά θέματα, όπως το μεταναστευτικό, η Αμυγδαλέζα κτλ., η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ έχει επιδείξει θαυμαστή ομοψυχία και σύμπνοια έως τώρα, τέτοια

που ουδέποτε είχε επιδείξει η τρικομματική υπό τον κ. Παπαδήμο και η μετέπειτα υπό τον κ. Σαμαρά. Υπό άλλες συνθήκες, ο κ. Καμμένος θα είχε βγει έξω από τα ρούχα του ειδικά μπροστά στην πρόσέγγιση του μεταναστευτικού και, αντίστροφα, η Κουμουνδούρου θα είχε εκτοξεύσει πύρινες βολές κατά πάντων εάν μια κεντροδεξιά ή

Είναι όντως εντυπωσιακή η αγαστή συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ – έως τώρα τουλάχιστον.

κεντροαριστερή κυβέρνηση έστηνε μια μεγαλοπρεπή παράτα εθνικής ανάτασης για την 25η Μαρτίου – πόσο μάλλον όταν μας είχαν πάρει τα αυτιά για τη συμμετοχή του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση Παπαδήμου (όχι άδικα, όμως, αν η κεντροδεξιά και η κεντροαριστερά νομιμοποίησαν τότε την ακροδεξιά, η ριζοσπαστική αριστερά ολοκλήρωσε με θριαμβικό τρόπο αυτήν τη νομιμοποίηση). Βεβαίως, είχε προηγηθεί μια κάποια δυσφορία, όχι μόνον από στελέχη αλλά ακόμα και από απλούς ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, όταν ανακοινώθηκε το όνομα του κ. Προκόπη Παυλόπουλου για την Προ-

εδρία της Δημοκρατίας, πράγμα που δυσκολεύομαι να αντιληφθώ επαρκώς – εφόσον έχεις «αγκαλιάσει», ή έστω καταπιεί αμάσπη, την προοπτική συγκυβέρνησης με τους ΑΝΕΛ, γιατί να σε ενοχλήσει η ψήφος στον καραμανλικό Παυλόπουλο για ένα μάλιστα πόστο συμβολικού χαρακτήρα; Όπως και να 'χει, πρυτάνευσε η σκοπιμότητα σε όλες τις περιπτώσεις και όχι μόνο σε επίπεδο άσκησης πολιτικής, αλλά ακόμα και σε απλούς, αλλά επώνυμους, συμπαθούντες τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο κ. Κώστας Γαβράς, ο οποίος δώλωσε στο Paris Match πως βρήκε «ρεαλιστική» τη συνεργασία ανάμεσα στον κ. Τσίπρα και τον κ. Καμμένο, το κόμμα του οποίου χαρακτηρίζει «δεξιό, συντηρητικό», όμως μόνο συντηρητικοί δεν είναι οι ΑΝΕΛ με την ακραία ρητορική, τη συνωμοσιολογία και τις λαϊκιστικές κορώνες. Αυτό, από τον σκηνοθέτη του αριστουργηματικού «Αγνοούμενου», της συγκλονιστικής «Ομολογίας», του «Μουσικού κουτιού», του «Αμήν» και τόσων άλλων σημαντικών πολιτικών ταινιών.

Εχει όμως δίκιο τελικώς ο κ. Γαβράς. Το κόμμα του κ. Καμμένου προσφέρει στην Κουμουνδούρου, η οποία έχει μάθει να προσεγγίζει τα πάντα μέσα από το άκαμπτο, περιοριστικό δόγμα της διαταξικής πάλης, την παράμετρο της εθνικιστικής ιδεολογίας, έτσι ώστε να καλύψει το κενό που παραδοσιακά της λείπει, σχηματίζοντας ένα εθνολαϊκιστικό σχήμα που αυτή τη στιγμή που μιλάμε είναι, δυστυχώς, ιδιαιτέρως ελκυστικό σε μεγάλη μερίδα της κοινωνίας. Και αυτό είναι το πιο ανησυχητικό.